

BİRİNCİ BÖLÜM

1 UYKUCU UYANIYOR

İlkin hiçbir şey yoktu. Derken bir kıvılcım; düş ve hatıralardan ibaret, yıpranmış örümcek ağını canlandıran cızırtılı bir ses. Ve birden bir çatırtı, bir kükremeye birlikte, mavibeyaz bir elektrik dalgası bedeninde dalgalanarak, beyninin kuru kanallarına tıpkı bir deniz mağarasının içine doluşan akıntı dalgası gibi hücum etti. Vücudu öyle sarsıldı ki, bir an yalnızca topuklarının ve zırhlı kafatasının arkası üzerinde dengede durabildi. Çılgık atarak bir durgunluk sepkenine, bir yerden düşüyormuş hissine gözlerini açtı.

Öldüğünü hatırlıyordu. Islak çimlerde uzanırken, gözlerini kendisine dikmiş bir kızın yaralı yüzünü hatırlıyordu. Önemli biriydi kız; herhangi bir İz Sürücü'nün, herhangi bir şeyi önemsedüğinden çok daha fazla önemseddiği biri. Ona söylemek istediği, ancak söyleyemediği bir şey vardı. Şimdi ondan geriye, harap yüzünün görüntüsü kalmıştı yalnızca.

Adı neydi? Ağzı hatırladı.

“HE...”

“Yaşıyor!” dedi bir ses.

“HES...”

“Bir kez daha, lütfen. Çabuk.”

“Elektrik yüklemesi yapılıyor...”

“HESTER...”

“Geri çekilin!”

Ardından gelen yeni elektrik kamçısı, kalan son hafıza kırıntılarını da silip süpürdü; artık tek bildiği İz Sürücü Shrike olduğuydu. Gözlerinden biri, yeniden çalışmaya başladı. Bir buz fırtınası perdesinin arasından seçebildiği hareketli, bulanık şekillerin yavaş yavaş katılaşıyor, ay ışığının aydınlattığı aceleci bulutlarla dolu gökyüzünde, meşaleli insan figürlerine dönüşmesini izledi. Yağmur durmadan yağıyordu. Üniforma ve pelerin giymiş gözlüklü Tek-Yaşamlılar, Shrike’ın açılmış mezarının etrafında toplanıyordu. Bazılarının elinde halojen fenerler vardı, diğerleriye akkor tüplü ve parlak kadranlı makinelerde bir şeyler yapıyordu. Makinelerden çıkan kablolar Shrike’ın bedenine giriyordu. Çelik kafatası parçasının sökülmiş ve başının açılarak içinde yuvalanan İz Sürücü beyninin açığa çıkarılmış olduğunu hissetti.

“Bay Shrike? Beni duyabiliyor musunuz?”

Çok genç bir kadın ona bakıyordu. Bir kıza ait belli belirsiz, umutlandırıcı bir anı vardı beyninde; bu kızın o kız olup olmadığını düşündü. Ama hayır: Düşlerinde gördüğü yüzde bir çirkinlik vardı, oysa bu yüz mükemmeldi; elmacık kemikleri çıkık, soluk tenli, koyu siyah gözlüğü-

nün çerçevelediği siyah gözleriyle Doğulu bir yüz. Kısa saçı yeşile boyanmıştı. Şeffaf pelerininin, siyah dik yakasında gümüş iplikle nakışlanmış kanatlı kafatasları bulunan siyah üniforması görünüyordu.

Göğsünün paslanan metaline bir elini koyup, “Korkmayın Bay Shrike,” dedi. “Bu durumun kafanızı karıştırdığını biliyorum. On sekiz yıldan fazladır ölüydünüz.”

“ÖLÜ,” dedi.

Genç kadın gülümsedi. Çarpık beyaz dişleri, küçük ağzına nazaran fazla büyüktü. “Belki de ‘etkisiz’ desek daha iyi. Eski İz Sürücüler gerçek anlamda asla ölmez, Bay Shrike.”

Bir fırtınaya ait olamayacak kadar ritmik gümbürtü sesleri duyuldu. Bulutlarda, Shrike’ın yattığı yerin üzerinde yükselen sarp kayalıkları birer silüete dönüştüren turuncu ışık titreşimleri alazlandı. Askerlerden bazıları tedirginlikle başlarını kaldırıp etrafa bakındı. İçlerinden biri, “Gaga silahlar. Bataklık istihkâmı düşmüş. Yürürgezer banliyöler bir saat içinde burada olur.”

Kadın omuzunun üstünden bakıp, “Teşekkürler yüzbaşı,” dedikten sonra, dikkatini yeniden Shrike’a yöneltti. Elleri, kafatasının içinde hızlı hızlı çalışıyordu. “Çok ağır hasar almış ve kapanmıştınız, ama sizi tamir edeceğiz. Ben, Diriltilemler Kolordusu’ndan Doktor Oenone Zero.”

“HIÇBİR ŞEY HATIRLAMİYORUM,” dedi Shrike, kadına.

“Hafızanız hasar almış,” diye yanıtladı kadın. “Onarım yapıyorum. Çok üzgünüm.”

Shrike’ın içinde öfke ve bir çeşit panik duygusu yük-

seldi. Bu kadının kendisinden bir şeyler çaldığını hissetti; ne çalmış olabileceğine dair artık hiçbir fikri olmamasına rağmen. Pençelerini çıkarmaya çalıştı, ama hareket ettiremedi. Islak toprağın üzerinde yatan bir gözden ibaret de olabilirdi pekâlâ.

“Endişelenmeyin,” dedi Dr. Zero. “Geçmişinizin önemi yok. Bundan böyle Yeşil Fırtına için çalışacaksınız. Yakında yeni anılarınız olacak.”

Gülümseyen yüzünün ardındaki gökyüzünde bir şeyler, kırmızı ve sarı ışık lekeleri bırakarak sessiz sedasız patlamaya başlamıştı. Askerlerden biri bağırdı: “Geliyorlar! General Naga'nın tümeni Hacıyatmazlar'la karşı saldırıya geçti, ama fazla dayanamazlar.”

Dr. Zero başını tamam dercesine salladı ve ellerindeki çamuru silkeleyerek güçlkle mezardan dışarı çıktı. “Bay Shrike'ı buradan derhal götürmeliyiz.” Bir kez daha Shrike'a bakıp gülümsedi. “Meraklanmayın Bay Shrike. Bir havagemisi bizi bekliyor. Sizi, Batmunkh Tsaka'daki merkezi İz Sürücü Atölyesi'ne götürüyoruz. Sizi kısa süre içinde ayağa kaldırıp işler hale getireceğiz...”

Yana kayarak, iri cüsseli iki tipin geçmesine izin verdi. Zırhlarında, Shrike'ın daha önce görmediği yeşil bir yıldırım sembolü bulunan İz Sürücüler'di bunlar. Shrike'ı topraktan güçlkle kaldırıp sedyeye yatırırken, yeşil yeşil parlayan göz yarıkları haricinde özelliksiz, küreği andıran, çelik suratları bomboş bakıyordu. Sessiz İz Sürücüler, gemilerin ıslak gökyüzüne birbiri ardına havalandığı müstahkem havakervansarayının patikasında Shrike'ı taşırken,

adamlar ellerinde makinelerle acele acele yanlarında ilerliyordu. Dr. Zero, “Çabuk! Çabuk! Dikkatli olun! O bir antika!” diye bağıra bağıra koşarak grubun önüne geçti.

Patika gitgide dikleşirken, Shrike da kadının telaşının ve adamlarının huzursuzluğunun sebebini anladı. Kayalıkların arasındaki boşluktan durmaksızın çıkan silahların aşağısında, ıslık ıslık bir su kütlesi gözüne ilişti. Suyun ve karşı kıyının epey uzağındaki engebesiz, karanlık toprağın üstünde dev şekiller hareket ediyordu. Tepelerindeki gökyüzünü benekleyen parlak havagemilerinin ve ağır ağır süzülen paraşütlü işaret fişeklerinin soluk ışığında, bu şekillerin zırhlı paletlerini, devasa çenelerini, demir donatılmış istihkâm ve silah yataklarıyla dolu katlarını görebiliyordu.

Yürüyen Kentler. Bataklıklar boyunca yolu aşındırarak ilerleyen bir yürüyen kent ordusu. Onların görüntüsü Shrike'ın soluk hatıralarını tetikledi. Böylesi kentlerin varlığını hatırlıyordu. En azından, bu kent fikrini hatırlıyordu. Bunlardan birine binip binmediğini, bindiyse orada ne işi olduğunu ise anımsamıyordu.

Kurtarıcıları onu, bekleyen havagemisine doğru aceleyle götürürken Shrike da bir anlığına, kendisini güven dolu bir bakışla ve ona söz verdiği bir şeyi beklercesine süzen bir kızın çirkin yüzünü görür gibi oldu.

Ama o kız kimdi, yüzünün zihninde ne işi vardı, artık bilemiyordu.